

Miellyttävä progeyllätys

Scenery Channel:
Premiere
Omakustanne



Kaikki me kantakuppilan nurkka-pöytään liimaantuneet selittäjät, jotka vielä joskus teemme jotain kovaa, aivan takuulla teemme, räjäytämme potin, mutta ei sentään vielä tänään, voihan tässä vielä yhden ottaa, nyt meidän on syytä tarata pöydän reunasta tavallistakin tukevammin.

Oululainen Scenery Channel ei jauha ja kelaile vaan tulee takaoikealta ja lyö pöytään ehkä parhaan suomalaisen popsävyjä progemetaliiin fuusioivan albumin koskaan. Tai ei mitään ehkä vaan paras mikä paras.

Premiere on omakustanne, joten miljoonan dollarin ökysointia se ei tarjoa. Asialliset ja tukevat soundit kuitenkin. Realiteetit huomioiden Premiere ei juuri häpeä esimerkiksi Scenery Channelin kotisivuilla linkitettyjen vaikuttajien Dream Theaterin, Joe Satrianin, Pat Metheny Groupin, Vanden Plas'n ja Symphony X:n seurassa.

Ei vaikka Tommi Inkilä ei taidoistaan huolimatta taida olla uusi John Petrucci ja Mikko Lankisen laulu voisi suoraviivaisuudestaan ja sujuvuudestaan huolimat-



Oululainen Scenery Channel on tehnyt kunnianhimoisen levyn.

ta olla hitusen vahvempaa. Lisäksi koskettimet tuovat ikävällä tavalla mieleen 1980-luvun sen puolen, jonka soisi jo unohtuvan, ja metalliin Scenery Channelin ote on pehmeäkö.

Mutta silti: Premiere on kunnianhimoisuudessaan kiehtovaa kuultavaa. Vaikea ja kimurantti, mutta ei pelkää sitä. Nimikappale Premiere on suoraan radiosoittoon valmis mahtipop, joka tuo mieleen ennemminkin Bon Jovin tukantuverruksen kuin kitaroitaa korkealta kainalosta lurittelevat progeässät.

Jos todelliset progen ystävät koskaan ja missään olosuhteissa suosuisivat ottamaan yhtäkään tans-

siaskelta, he saattaisivat tehdä sen Premieren muusta materiaalista poikkeavan Dancing With the Firen tahdissa. Nopea elektroninen rytmi ja progressiivinen vääntö on yllättävä ja vähemmän luotaantöntävä yhdistelmä kuin äkkisel-tään luulisi.

First Rays of Morning Light on nimeään myöten tyylipuhdas progeballadi, sytkärinsyöttäjänä käynnistyy mutta loppua kohden yhä massiivisempaa soiva tunnelmapala. Kun mainitaan vielä maalaillevine introineen ja viimeistelyine orkestraatioineen albumin tyylillä käynnistävä Overlure 2015 sekä instrumentaali Escape, jolla Scenery Channel esittelee soitannollisia valmiuksiaan mitään peittämättä.

on selvää, että tällaisena yhtye on auttamatta ulkona, kun levy-yhtiöt mieltivät vain Suomen markkinoille tarkoitettuja artistikiinnityksiä. Kotimainen kuulijakunta on auttamatta liian pieni.

Välineekseen kansainvälisen progeyhteisön tavoittamiselle Scenery Channel on valinnut internetin. Se mikä ylikansallisille yhtiöille on verkkopiratismiin takia liki kiros, on omaehtoisille musiikinlevittäjille elinehto. Verkossa bändi tavoittaa tuhansia ja tuhansia kuulijoita, tosin suurten otsikoiden ja paksujen setelinippujen ulottumattomissa.